

Arbejds-situation 1972

© *Copyright B.Frank Andersen*

Jeg startede på Århus Oliefabrik med en kortvarig ansættelse til løsning af en bestemt opgave: Rense-materialet for Å-vand skulle skiftes, fordi det var groet helt sammen i kalk og blevet til en slags smudsig sandsten, som ikke længere fungerede efter hensigten. Det foregik på den måde, at vi fik udleveret et par forhamre og nogle skovle, og vi skulle så tæske løs på det stenhårde sand, til det smuldrede, og derefter skovle det væk. Det tog cirka tre uger, og vi var fire mand.

Fordi mester var tilfreds med min indsats, fik jeg bagefter tilbudt et varigt job som tissemand (lokums-renser).

Men mens jeg lå på knæ og skovlede, tænkte jeg: En fremtid som ufaglært skovler er ikke lige sagen. Jeg må finde på et eller andet... andet. Jeg tror ikke på at jeg holder til det her i 40 år.

Mens vi stod og bankede løs på det drypstensagtige fyld, var der pludselig et vindpust i min nakke, og jeg vendte hovedet. Det var en forhammer, der var suset få millimeter forbi. Min makker stod bag mig med ryggen til og svingede vildt om sig. 1 til 2 cm nærmere og han havde smadret mit kranium. Så pludseligt kan man komme af dage. Jeg tænkte: Vend ALDRIG ryggen til dem! - og skiftede position. Han var en lastbilchauffør som havde mistet kørekortet på grund af druk.

Min anden makker var en person, der påstod at han havde været udstationeret på Cyperen som FN-soldat. Da vi godtog hans historie, blev den hurtigt bedre, så var det for resten som befalingsmand, så han følte sig bemyndiget til at koste rundt med os andre, og det gik hurtigt over til at han havde været løjtnant, og det blev bedre og bedre, hvad han havde udrettet. Efterhånden begyndte der at komme selvmodsigelser i hans fortællinger, og det endte med, at min tredje makker og mig kaldte ham for : LUTTER LØGN.

Vi undrede os jo efterhånden mere og mere over at han gik på Oliefabrikken og skovlede grus, når han nu var så dygtig, så vi lagde en logisk fælde for ham, som han hoppede i med begge ben. Selv om han var afsløret, havde han glemt det næste dag, og rablede videre som om vi ikke havde fortalt ham at han var gennemskuet og afsløret. Jeg var dybt forbløffet over den måde han ignorerede virkeligheden på. Vi holdt dog op med at gøre hvad han sagde. Senere er jeg stødt ind i flere af den slags folk.

Nå men jeg opfandt noget smart da vi var ved at være færdige med at tømme vandværket. Det var sådan, at mester en gang i mellem pludselig kom ind ad døren oppe på podiet og lurede, om vi lavede noget. Så var det surt, hvis man lige havde knoklet hårdt på, og netop på det tidspunkt pustede ud ved at hænge op ad skovlen. Tricket er at tage mindre grus på skovlen ad gangen, så man kan holde til at bevæge sig "arbejds-mæssigt" hele tiden. På den måde øges sandsynligheden for at han rammer et kontrol-tidspunkt, hvor man faktisk skovler. Han kan selvfølgelig vurdere om der bliver lavet noget ved at se på mængden af tilbageværende grus, men ikke lige HVEM der graver mest. Men altså: Da vi var ved af fejle det sidste op vidste vi jo, at vi snart ikke længere var nødvendige. Jeg fandt på at vi fejede BUNKER sammen, og derefter stillede os ved en bunke og holdt øje med døren. Så snart den gik op, fejede den ene energisk, og den anden holdt ivrigt skovlen frem som fejblad. Det var så mig og den anden langhårede hippie-type, som jeg var på bølgelængde med. Han var student, og på sommerjob for at tjene lidt ekstra.

Jeg var i øvrigt på et tidligere tidspunkt heldig en enkelt gang, hvor jeg helt alene tævede løs på drypstens-gruset, og tilfældigvis gik døren op, og jeg kunne høre mester komme ind for at inspicere, så jeg blev bare ved med at smadre vildt med forhammeren, indtil jeg hørte døren lukke igen.

Mester kunne åbenbart godt lide øjen-tjeneriet, for studenten, "Lutter løgn" og lastbilchaufføren blev fyret først. Jeg kom så til at gå sammen med en meget "gammel i gårde" ældre arbejder, men vi havde stadig det her problem med at der var mangel på opgaver. Han lærte mig et par tricks

mere: ”Nu tager du den her lille bjælke på nakken, og jeg bærer denne her spand, og så går vi stille og roligt en tur ned gennem centralen, så tror de at der er en mening med det!” sagde han, og det gjorde vi så.

Et par gange med forskellige ting. Men det var en uholdbar situation. Jeg blev heldigvis snart flyttet over under en knap så betydningsfuld mesters vinger, og det var ham, der gav mig jobbet med at vaske WC-er.

Det var *røv*-kedeligt. Jeg gik rundt på det her lokum og havde vasket det.. ..og hvad så?

Jeg hev en science-fiction novelle op af min taske og satte mig til at læse den. Pludselig kom mester selvfølgelig, og jeg foretog et desperat baghånds-kast, så bogen røg ind under skabene, men ikke langt nok. Jeg følte mig afsløret og spurgte mester, om han ikke kunne skaffe mig et job med noget mere action i. Han fik så udvirket at jeg kom op i Jægergårdsgade ”ekspeditionen”, hvor man trillede olietønder ud i lastbiler. Han kunne ikke forstå at jeg hellere ville det, fordi han opfattede tissemands-jobbet som en ”loppe-tjans”, som jeg egentlig burde være taknemmelig over at have fået, men jeg havde ikke tålmodighed til at vaske noget, der allerede VAR rent, en gang til bare for ”beskæftigelsens” skyld. Jeg følte jeg havde brug for at se *resultater*.

Den eneste fremtid, jeg så for mit indre blik dér i de hvide flisers land, var at der kom nogle oliearbejdere og pissede på gulvet og mudrede bænkene til med jævne mellemrum.

Har vi det ikke sjovt?

Hvad har vi da gjort, at vi skal have det så godt?

Sagde de.

Men så startede mit nye liv som tøndetriller, og det var der mere action i end at trille tommelfingre.

Det skrev jeg så en novelle om: ”Fabriksmiden”, som jeg forestillede mig kunne trykkes i personalebladet ”Oliepressen”.

Jeg begyndte også på at lave en tegneserie, som jeg håbede på at kunne få lov til at uddele i kantinen.

Jeg har egentligt altid været meget naiv.

Her indsættes beretning om en udflugt til havnen (med lastbil der skulle losses for olietønder).

og tegneserien OLIEMIDEN her. (den skal lige tegnes færdig først)

Fabriksmiden!

De står i et hvidt lokale. Kalk.
Søjlerne er runde og faktisk paddehatteformede. Røde.

34!

51!

Der lyder brutale metal-lyde. Cementgulvs-gungren.

Øjne våger over dem. De betragtes mistroisk.

Hvæsende overdimensioneret vandhane gylper olie!

31!

48!

Cirka elleve arbejdere er beskæftiget i lokalet. Alle aldre. De gør et yderst blå-smudsig indtryk, fordi de er klædt i blå arbejdstøj. Henne i glasburet sidder chef 1 i Khaki-farvet og vice-chefen (skriveren) i beige..

SART farvede! Ikke-arbejdere: synligt!

33!

49

En eller to er fraværende. Lokum.

Ulækkert tilflugtssted. Surrealistisk rædselspause. Kvælende tobakshvile & måske pervers onani med lyttepauser. De andre sidder som høns på en pind lige udenfor retirade-dørene. En smal pind.

Nævenyttige kontorbussemænds værk. Lokummet skal jo ikke være noget hvilehjem.

32!

52!

En ældre mandsperson træder ind. Duknakket vader han hen til en arbejder, der står og læner sig op ad en kost. Hans fødder sopper i lud-vand. Han standser pludselig, stirrer den anden ind i øjnene og siger med rå ølstemme:

”Davs din lille møghund! Hva’ helvede erd, do laver? Vasker do gulv?!”

Men Arbejderen med kosten fortrækker ikke en mine, men svarer blot kort og godt:

”Nej!”

Næsten med det samme sniger en pukkelrygget, mager gamling sig ind bag på den nyankomne og nærmest råber:

”Hva’ faaaaaaaan går do hær å raaager efter din slimede harkert! ..Je tro’de ellers, at vi nu sku vær fri for å se på dig!”

28!

53!

Samtalen udarter og støder på grund. Den nyankomne går over mod glasburet for at udstøde lignende, men knap så udtalte, fornærmelser til formændene. Han er blevet pensioneret for nylig, men kikker altså ind til tider. Kan ikke glemme skuepladsen for 35 års ensformigt arbejde & ydmygelser. Forsvinder ubemærket efter nogle minutter. Ukendt bestemmelsessted. Hvem var han?

34!

49!

Der står en ved vægten. Den er rød. Han opnoterer brutto og taravægten. Ung. Høj. Sort, krøllet hår: sigøjner-Jørgen.

En anden blå-klædt person ruller en 234-kg’s olietønde bort fra det store røde uhyre, som sætter tal på tyngdekraften.

Han har det lange hår samlet i en pisk i nakken. Kineseren er hvad han kaldes, når han ikke er der.

Brutto: 69 kg!

højde: 175 cm.

Definition: Oliearbejder nr. 826!

Han ser søvngig ud.

36!

siger sigøjner-Jørgen. På hans bluse står der: "Made special for you". Han vender sig mod skrivemaskinen:

Tap. Tap. Tappetap!

50!

siger kineseren. Han griber en rød pensel og en Pap-skabelon talrække

Bøjer sig ned. Pensler. Hvorfor to-cifret samtale? Fordi det altid er 200.

Det var den sidste tønde. Ikke mere at lave i dag. 5 timer til fyraften. Mandag i ekspeditionen..

- hva' så nu?

Jørgen henvender sig:

"Åh, jeg er så søvngig. Det blev sent i går!"

Kineseren svarer ikke. Det blev altid sent i går. De fik altid for mange øller i går. Eller: "Har du været på det eller det værtshus?". Eller: "Har du hørt den eller den nye dansktoppen- plade?. Eller: "Har du set det eller det i fjernsynet, eller læst i avisen om, hvilke nye frygtelige ting ungdommen gør, eller om, hvordan socialhjælpen og især narkomaner og fremmed-arbejdere tærer på vore ressourcer og er roden til alt ondt?"

Kineseren svarer ikke. Aldrig er det: "hvad mener du i øvrigt om livets mening?" Eller: "Jeg har lige læst en bog af Sartre, hvad synes du om den? Kender du den? " Eller: "Jeg så for resten sådan en god surrealistisk film: Satyrikon! hvad mener du om den?", eller måske "Fortids gåder - fremtids virkelighed? - eller "Udflugt i det røde" af Goddard?"

Aldrig.

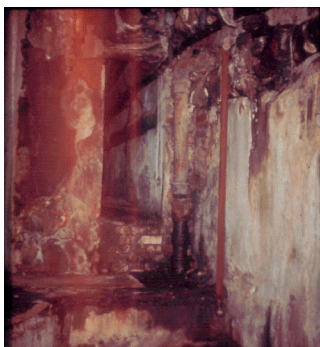
Kun FRA kineseren. selvros? Fakta!

KÆLDEREN!

Kælderen - cirka 45 grader. Se flere hundrede olietønder på højkant. Kakerlakker. Radarstyrede fedt-ædende mørke-elskende robot-agtige lynhurtige brune uhygge-dyr. Menneskets efterkommere.

En hul, drønende brusen søger at overdøve forskellige hvæsende og klikkende rør. Olie. Soya. Larm. Væggene er gråsort cement. Gulvet fedtet ind i harsk returneret kloakslam med højt olieindhold. En dundrende halvmørk håbløshed vibrerer ud fra alt.

En smal dør i den underjordiske tunnel

Luften slår sammen om kineseren som en dyne, idet han betræder kældertrappen, bærende en kost i højre hånd. Bag ham kommer en yderst velnæret person i blå arbejdstøj, ligeledes bærende på en kost.

Chefens største hovedbrud: At få folk til at se ud som om de arbejder, selvom der ikke er noget at lave. I formiddags pudsede de ruderne i glasburet. Da de havde gjort det, fortalte chefen dem, at de ikke havde gjort det. Så gjorde de det en gang til. Derefter pegede den ophøjede skabning (en halvfed, halvgammel normaldansker..) på en lille tåge i et lille hjørne og sagde: "SVINERI!"

OG SÅ GNUBBEDE DE OG SÅ GNUBBEDE DE
OG SÅ SKRUBBEDE OG SÅ SKRUBBEDE DE Gulvet. Lud-vand. Gummistøvle. Spule efter. Mudder ned i kloak. Sved. Sodavand. Cirka 45 grader C døde kakerlak-lig.

Fuld ældre mand støttende sig til gelænderet. Så afgjort et alkoholisk individ. Hver eftermiddag. 15 års bekendtskab med denne kælder. Rå, gnæggende latter. Han nærmer sig med slæbende skridt og ludende holdning. Hernede ligner han en præjsisk Frankenstein på jagt.

Standser. Ser kritisk på en tøndes omgivelser. Siger: "HØRRRæææÆH! SE NU LIG HER? DO! DER LIGGER JO NOGET SKIDT DER OSSE!.. DET SKA I JO OSSE HA MÆ'.. ..JA, DET ER DA IKKE FORDI DET KOMMER MIG VED, MENÆÆÆH.. ..I KAN JO NOK SE, AT HVISATØØØØØHALTSÅ.. ..HAN KOMMER HER NED, SÅ VIL HAN JO OSSE SIGE DET SAMME TIL JER, DET KAN I JO NOK SE. IKKE? JAØØØØØHDET ER JO IKKE FORDI JEG VIL BLANDE MIG, MEN DET KAN I VEL NOK FORSTÅ IKKE? ALTSÅ AT DEN GÅR IKKE, VEL!

HVISIFORSTÅRHVADJEGMENER!"

OOooog SÅ SKRUBBEDE DE OG SÅ SKRUBBEDE DE..

En halv time udbreder "HVISIFORSTÅRHVADJEGMENER" sig om sine synspunkter angående hvor der bør fejes.. ..og hvordan.. ..i en endeløs, kværnende monoton ordstrøm, båret gennem luften af hans mangeårige

ølstemme. ØLSTEMME. Ø L S T E M M E!

Derefter går han. Har ikke rørt en finger. 40 øre mere i timen, fordi han passer på, at tøn timer til Yokohama ikke kommer til Roskilde. Del og hersk. Del og hersk. Lad blot de små strides om 40 øre, så deler vi millionerne imens. Mental blindhed.

Endelig færdig.

Den velnærede bliver snakkelysten. Kværn, kværn, samme kværn som "HvisIforstårhvadjegmener". Det gælder firmaets storslåede 50-års jubilæum for et par år siden. Fald på halen. Tænk, alle de gaver fra alle de lande! En sølv-elfant så stor som en hund! Blomster-dekorationer til flere tusind

kroner. Næh & åh. Og så måtte vi tage så mange cigarer vi ville! IH! og som der var disket op! MÅB!

Kineseren indskød pseudo-interesserede falske beundre-beundre-lyde og nånå'er..

"Denne fabrik", tænkte han, "lever af at betale for lidt for råvarerne i ulandene, for derefter at sælge det færdige produkt til alle mulige alt for dyrt. F.eks. til det land, råvarerne er købt i.. ..hvilket betyder en accelererende dårligere økonomi for det stakkels uland. Desuden: skattefiduser, told-snyderi. Kald et produkt et andet navn. Indfør det under et datter-firmas navn, gennem et andet land. Sælg det om nødvendigt til dig selv. Send det ud på en tur rundt om Jordkloden og hjem igen med fisk i. Eller gør noget andet besværligt. Således at du kan slippe for at betale samme procent i skat som de arbejdere, der gør alt dette for dig. Skat, som staten bruger til offentlige goder. Goder? Arbejderne har del i de offentlige goder.. ..med andre ord: Få arbejderne til at gøre noget for dig, således at du tjener penge ved at undgå at give dem deres retmæssige part! Du giver dem ikke en rimelig løn, som står i forhold til det arbejde de udfører! Sig derefter til dem, at det er socialhjælpens skyld at levestandarden er lav! De tror på det.

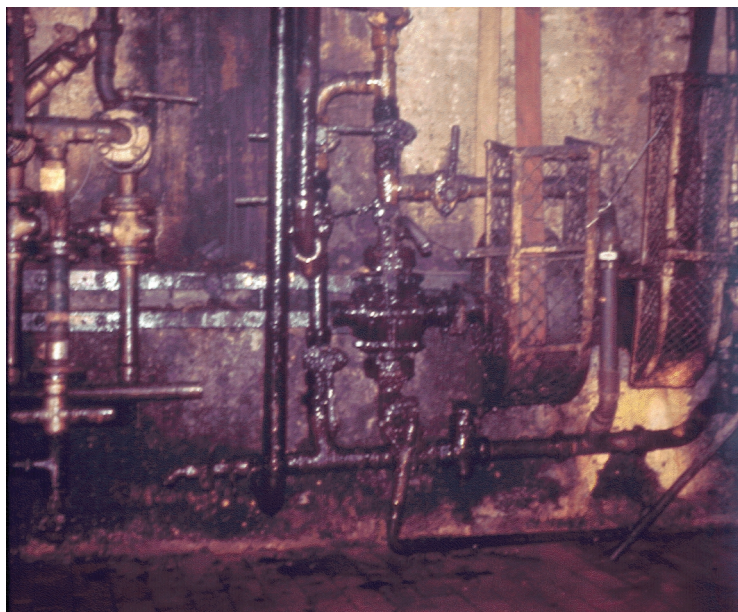
Del og hersk.

Og bagefter får du dem så til at købe det, de selv har lavet!

Jamen, hvorfor gør du dog det?

KÆLDEREN.

Tomt for arbejdere. Undtagen Kineseren. Han er på jagt efter en oplevelse. Der er kun en time til fyraften. Han har sneget sig gennem den underjordiske kabel- og rør-fyldte tunnel over på den anden side af gaden. Til den gamle fabrik. Grundlagt 1910. Han forcerer utallige skumle rum, propfyldte af sorte rør i kaotisk virvar, indfedtede i oceaner af størknet olie, hængende som drypsten i en ældgammel grotte.

På vejen møder han rustne jernbassiner fulde af de ulækreste væsker, indhyllet i piben og knagen og dunken og brummen og skvulpen og hakken og hvæsen og rumlen og drønen og kværnen, dampende, ildelugtende, alt-over-vældende..

Et grusomt psykisk landskab.

The killmaschine!

Det monstrøse fabriksuhyre !

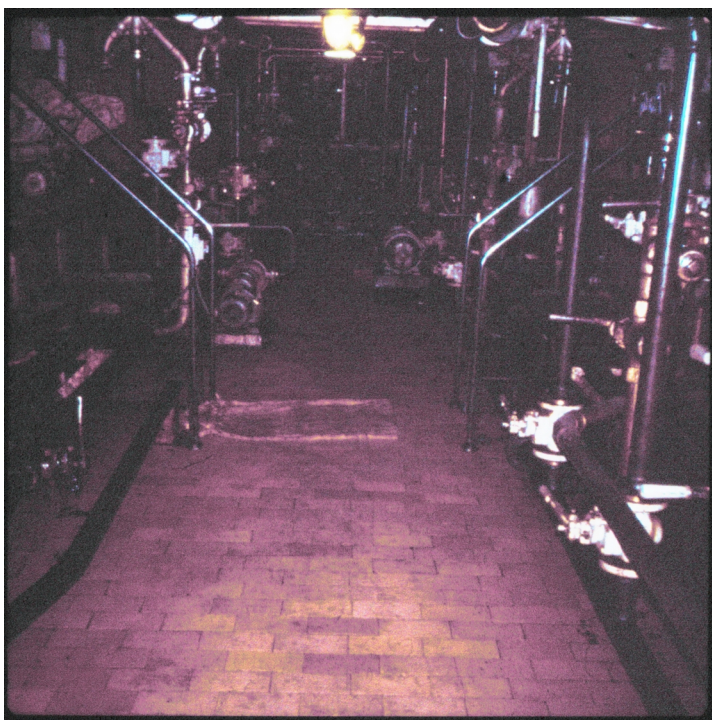
En verdensomspændende amøbe.

Den kødædende supercelle !

HELVEDE!

Dét er, hvad det ligner, tænker kineseren, mens han oplever sig vej gennem vilkårlige gange, dukkende sig og klatrende op ad stålstiger, snoende sig udenom mærkværdige udspring og pludseligt opdukkende arbejdere.

Ikke ret mange, i øvrigt.

Pludselig:

En trappe. En trappe så sort som rådden olie, der gennem flere år har hvæset ud af små utætheder under 5 atmosfæres tryk på vilkårlige tidspunkter.

Han står i bunden og ser opad, etage efter etage. Tårnet.

Han må befinde sig i bunden af tårnet.

TÅRNET!

Tårnet.

(Jeg ved, jeg har et lysbillede af den trappe i tårnet et eller andet sted!)

Hvad kan man mon bruge tårnet her til? ..et eller andet surrealt rædselsdrama? Ikke som miljø for mennesker i alt fald! Lad mig se.. ..en opstigning.. ..smudsig trappe. Sort. Hvad er der mon på toppen af fabriktårnet?.. ..det er gammelt, udformet som et borgtårn med skydeskår. En slags symbol.. ..prestige?.. ..mon.. ..mon?.. ..gelænderet klæber.. ..der kommer et uhyre tilsmudset vindue.. ..nå, er jeg allerede så højt oppe.. ..fin udsigt over fabrikken.. ..det ryger alle steder fra.. ..mange små og store bygninger, flere skorstene.. ..udsigt til den hvide kontorbygning med de velfriserede kontorfigurer og gamle, sure mænd, der ikke må se, at vi holder pause i arbejdet.. ..at vi sidder 5 minutter i solen.. ..vi må ikke komme i deres kantine, skønt der er plads nok.. ..vi lugter! Måske kommer der en PLET på gulvet!.. ..desuden.. ..så er DE jo FUNKTIONÆRER!.. ..at vi ved det..

Kineseren fortsætter opstigningen. Kommer til et sort hul. Kigger ind i rummet bag. Ser:

Gammelt. Har ikke været brugt i umindelige tider. Sprængt kedel med nitter. Ikke svejsning. Gammelt. støv. Et meget tykt lag støv. Forbløffende tavshed. Et lig. Kineseren har rynker i panden. Han hænger lidt op ad en dørkarm mens han betragter. Står og nulrer sit tynde, vildtvoksende skæg med arbejdshandsken, kommer så i tanker om den og stopper den ned i baglommen sammen med den fra den anden hånd. Den grusomme arbejdshandske. To huller er slidt under lange- og pegefingern på indersiden. Under tønderulning. Ligner onde øjne. Når man lukker handsken langsomt op, ser man i dens mørke indre to onde huller stirre ud på en, og pludselig forvandles den fra en handske til at være et grusomt uhyre fra det ydre rum, der kommer susende imod een som en uhyggelig klo. (Eller fra den symbolske dimension, eller essensernes koncentrerede rige..)

Det blåklædte menneskedyr med det vampyragtige udseende krummer sig sammen og springer opad, en uhørlig hvinen fra den 5-dimensionale "film", hvori det foregår, tegner gennemsigtige frosne omrids i serier bag ham, dér hvor hans krop sidst befandt sig i rummet.

Magten i muren betragter hans flyvende ansigt på baggrund af den sorte, stjernefunklende himmel, og ind over dette levende billede viser fabrikken sig aggressivt i blitz- belysning i hastigt elektron-tempo. Et sindsmaskingevær. FEED BACK.

Båndoptagelse: Vi afspiller et stykke nutid/fortid for dig i din fantasi, og fodrer disse data tilbage i din hjerne..

FRED BACK. Dududut! duuut! FEED BACK!

Oplev dig selv gående op ad trappen som fabriksmide nr. 826 mandag eftermiddag 1972 tænker jeg mens jeg skriver dette. Oplev TÅRNET!

Dette grusomme tårn..

Kineseren nærmer sig toppen..

spændingen stiger!

Han runder et hjørne af trappen.

EN DUE!

En forbløffet, dum due stirrer lige og overraskende på ham. Han stirrer forbavset tilbage på den, mens han kommer sig over sit pludselige chok, der breder sig i maven som en ru, kold, hvid gysen. "Ja, ok, lad mig bare få det, lad mig bare få gysen, jeg vil uhæmmet give mig hen og mærke suset!..", tænker han: "VIDERE!"

"Jeg må se hvad der er i toppen på dette psycedeliske tårn!"

IND! ..ad døren her, eller.. ..ja, det ligner nu mere et vindue, et glughul, der er blevet udvidet og forfremmet til dørhul.." (Der sidder en brandtrappe udenpå tårnet.. ..en grå snylter, der har suget sig fast.. ..som sugefisken til hajen.. ..eller som den besynderlige parasithjerne, der i en science-fiction-

virkelighed (The Body-snatchers) sætter sig fast på menneskers nakke.. .. som en klat mudder i en af fabrikkens cement-rensfiltre for Å-vand..)

Kineseren bevæger sig langsomt frem og op i et lig af en død fabriksdel, tykt belagt med støv og due-møg.

Inde i dette kirketårns-agtige rum følger han efter duen. ”Er der også et symbol i dette?” ..tænker han, og husker en film om en viis talende fugl Fønix i et ægyptisk tempel. En film.

Ja, man burde lave en film i dette tårn!. ..og denne fabrik! De dybeste grotter i en sindssyg hjerne. Helvede på Jorden. Et krybende monstrum og en død robot.

SE DOG, HVAD I LEVER I 8 TIMER HVER DAG I 40 ÅR I FJOLSER! SE DOG, HVAD I LEVER I 8 TIMER HVER DAG I 40 ÅR I FJOLSER! SE DOG, HVAD I LEVER I 8 TIMER HVER DAG I 40 ÅR I FJOLSER!

Ikke noget eventyrligt sølvtaågetårn.

Ikke noget elfenbenstårn.

Mere noget i retning af et Babelstårn.

I VÅGNER OP EN MORGEN OG OPDAGER, AT I KUN ER MED I EN DEL AF EN TEGNESERIE! I KRØLLER JER SELV SAMMEN FOR AT OPDAGE, AT I BESTÅR AF PAPIR! KONTAKT DOG DE ANDRE DIMENSIONER, I ER JO FLADE SOM PANDER! Fladpander som pandekager?..

Jeg går på kryds og tværs og suger og ser essensen, jeg vælter mig i analyser af symboler, jeg taler volapyk til ham jeg ønsker skal FORSTÅ! ..dig!

Med enige mennesker kunne man udtørre havet! Gammelt ordsprog.

Del og hersk!

Osse gammelt ordsprog.

Akademisk vrøvl: Er det nu også rigtigt af blande kunst og politik?

proletar-bemærkning: Jeg stemmer nu altså på socialdemokratiet, det har jeg gjort i 30 år!

Forfatterens bemærkning: Nå, så må du, jo være tilfreds? Man ligger, som man har redt! Gammelt ordsprog.

Når man tager i betragtning, at det er mig, Kineseren, der har skrevet/levet denne historie, kan DEN bemærkning jo nok ses fra flere synspunkter og betyde det alt sammen, ikke? Faktisk betyder den, at det er mig, der siger det her. Jeg skriver til dig lige nu, fordi du læser det her, og jeg taler om, hvad der foregår inde i mit hoved, IMENS jeg sidder og skriver denne historie om, hvad der foregik inde i mit hoved, da jeg oplevede tårnet..

Virkeligheden har mange lag, der hænger sammen..

LÅST LEM!

Låst lem.

Kineseren beslutter et prøve på at komme ud, op på taget. Han finder en lodret, fedtet stige, og klatrer op. Spændingen stiger!

Han kommer op til stigens top, OG PLUDSELIG FÅR HAN ET ELLER ANDET FLAKSENDE LIGE I HOVEDET! ”WAAeee!”

siger han, og: ”URG?”

Men det er såmænd bare den anden due. Han stirrer på et æg, der ligger lige foran næsen på ham, nede i en stålsvelle (H-jern), hvor det dumme dyr har bygget rede.

Han venter et øjeblik, til hans blodtryk falder til et normalt niveau, og entrer så den næste stige, som fører opad i et loddent mørke. Da hans øjne har vænnet sig til det, ser han at et rektangulært stykke af mørket er indrammet af en rektangulær smal kant gulligt lys.

Han når den øverste lem.

Han tænker, om det nu får (symbolsk) betydning, hvis den er låst.

Den er låst
ned
af
fedtet stålstige i mørket!
Ned.

Jeg har et avisudklip med foto af det tårn i jægergårdsgade, som nu er revet ned - men hvor?
De har det i Stifttidendes lokal-arkiv.

Dueæg igen. Ny stige. Ned. Gravkammer. Kirketårn. Fugl Fønix. Ud af glug.
Udsigt gennem smudsig rude. Storby. Ned - Se ned i skorsten fra oven. Ned ad Smudsig sort
jerntrappe i grå betonplade-indpakning. Ned til kælderen. Cirka 45 grader C. Buldrende og
hvislende underjordisk gang.

*En film. Kineseren hurtigt igennem med stærke farver. Mørke, den stærke varme. Flimrende
optagelse på grund af varmen. Der bør laves en film. Alle de kombinationer af forskelligt farvede
rør nede på centralen. De mærkelige store maskiner, deres uhumske bassiner med lede væsker.
Dampende. Fedtet. Hvinende turbiner og skrumpende samleband i rusten jernbeklædning. Lugten
af soyabønner.. ..nej, ikke lugt på film, ikke på cellulid. Ikke på bevægelser, som man kan klippe i
stykker..*

En smadret rude. Varmen løber af ham som tungt vand, mens han stiger op fra kælderen!
Snart er kineseren tilbage i lokalet med de paddehatte-lignende hvide søjler, hvor han plejer at tage
fra når der tappes olie fra rørene og ned i tønderne. Kalk. Olietønder. Der er mange olietønder her,
som venter..

Kineseren møder studenten.

Han står og vasker hænder ved kummen med en laboratorieprøve af sæben, der også fabrikkes her. Han blev uden videre forflyttet til en anden afdeling i formiddags. Ikke mange skridt borte, men dog en anden afdeling. Han er ivrig efter at berette.

”Du kan ellers tro, det er en skummel gammel afdeling, jeg er røget hen i, det er simpelthen et farceagtigt mareridt!.. ,og de gamle gubber, som render rundt derovre, de passer sgu fint ind i stilen!.. ..der er èn (hvor er ham dog en herlig gammel gnom..) ..han skal være i første linie, hvis vi engang laver revolution her, du kan tro, han er skrap.” Kineseren smiler: ”Nå, det må jeg nok sige.. hvordan det?” Studentens øjne skinner, og han bryder uafledigt ud i pludselige smil, mens han stump for stump stykker sin oplevelse sammen til et kort resumé, i håbet om at bibringe kineseren essensen af oplevelsen, for derefter at genopleve den, filtreret gennem den andens sind, hvorved nye aspekter af den eventuelt kunne fortsætte den.

Studenten er virkelig imponeret. Han er forbløffet i den grad, at han finder det komisk, på trods af, at det egentlig ikke er særlig forbløffende. Men komisk virker det nu. ”Jeg kan også en morsom historie om, hvordan Røgbakkesen blev chef, det har han fortalt mig, ham den gamle fyr dér, han fortæller sgu en hel del historier, den mand, det er næsten helt utroligt.. ..du godeste!” Studenten ryster på hovedet og griner: ”Vidste du, at der på denne fabrik er 400 arbejdere, og 500 funktionærer!.. ..foruden 100 smede. Er det ikke fantastisk idiotisk? Der er næsten flere til at administrere, end der er til at producere! Det er oldnordisk! ..men jeg skal da gudskelov kun være her måneden ud, det er nu rart at tænke på..”

Kineseren ryster på hovedet og smiler skummelt..

Han skal selv være her, til han måske finder noget bedre, men han kommer aldrig UD af arbejderklassen ligesom studenten, der flyver sin vej videre ud i mulighedernes verden, når sommerferien er forbi..

Studenten fortæller videre:

”Der er kun en fem-seks mand, men intrigerne er så indviklede, at de er svære at overskue.. ..der er f.eks. ham de kalder Jens-Molbo.. ..han fortæller hver dag chefen, hvad de forskellige har sagt og gjort i dagens løb, og til gengæld har han fået lov til at kommandere lidt med dem.. ..ja, han er sådan en slags halv chef. ..desuden får han 40 øre mere i timen..

Den unge skægabe med hårpisken stønner:

”Du store kineser!.. ..Jens-Molbo!.. ..det var dog en led personlighed, hihiih!”

Studenten er umulig at stoppe:

“..og chefen, ham kender du jo godt, du ved, ham der altid om eftermiddagen står med armene over kors og ser efter, om folkene nu også laver noget - han sidder hele formiddagen og løser kryds-og-tværs-opgaver, og lige før det er fyraften er der en smed ovre på den anden side, som han så stiller sig over og betragter den sidste rest af dagen, jo den er go', gnæg, gnæg! og..”

Kineseren indskyder, at det nok er fabrikkens glemte afdeling, studenten er dumpet ned i, en mørk, glemmt krog af fabrikken.

”Ja, det kan du bande på det er.. ..vi laver ikke ret meget. De tøndes er ikke ordentlig rensset, der ligger lidt ruststøv i den, men det er nu nede fra skylleriet.. ..tænk, at det er den spiseolie, man sender ud til folk!”

Røgbakkesen kommer ud fra glasburet, og de to arbejdere prøver febrilsk at se ud som om de arbejder, selv om alle parter godt ved, at der ikke er noget at lave. Piller lidt ved en spuns på en tønde, går et par forvirrede skridt i flere retninger og opgiver så, da Røgbakkesen forsvinder ned i kælderen. De koncentrerer sig atter om samtalen. Studenten ivrer godmodigt videre:

”For resten: Ham gutten dér fortalte mig osse, at der var en gang, Røgbakkesen satte folk i gang med at køre 150 fade ned i kælderen herovre, og dagen efter blev de broklet op igen, og via en lastbil kørt over i kælderen på den anden side af gaden, du ved jo selv, hvor besværligt DET er,

fordi der i stedet for skulle være poser i kælderens herovre.. .det burde jo være sket fra begyndelsen..”

“Ja..” sukker Kineseren, ”revolutionen... sådan en fabrik som denne her kunne laves 10 gange mere rationelt.. ..det bliver selvfølgelig bedre i de nye afdelinger, som skal erstatte det her, men. . hele systemet.. ..fra grunden af.. ..er sindssygt.. ..hej, du sagde et eller andet om chefens måde at blive chef på?”

Atter sprudler studenten:

”Hir, hir, hir.. ..jo, ser du.. ..før Røgbakkesen blev chef, var hans far også ansat ved det her firma, og han var en rigtig spytslikker, siges der, hir, hir, og en dag fik han det udvirket sådan (.det foregik i en bus..) ..at han tog ud for at grave den daværende chefs have, og til gengæld, hir, hir, blev Røgbakkesen så ”skriver”, og derfra avancerede han ret hurtigt til chef, fordi den forrige afgik på grund af alder.” ”Jaså.. ..ja, den var jo nok ikke gået i dag!”, indskød kineseren smågrinende. ’Nej’, sagde studenten, ”i dag kræver de jo en vis uddannelse af en kommende formand.. ..mere viksomheds-pædagogisk viden..”

”Ja, og det er faktisk endnu farligere.. ..for så kan han bedre manipulere os!”

Deres stemmer lyder ensomme. Det er ved at blive mørkere, og udenfor er der trukket så mange skyer sammen, at lyset der falder ind mellem olietønderne, er blevet melankolsk.. Tiden nærmer sig kraftigt den længe ventede fyraften. De to blåklædte flytter uroligt på sig, ser tit på klokken, men den nægter at flytte sig mere end ét minut i minuttet.

For at fylde tiden ud fortsætter studenten sin beretning:

”Ja, han er en værre én, ham formanden der ovre, det siges, at han i de sidste par år har rensat alle de gamle arbejdere ud, som blev sendt over til ham.. ..og så kom de ned på havnen, op på siloerne, og det kunne de jo ikke klare.. ..og det vidste han jo godt, den bandit!.. ..jo, han fyrer tit sine folk.. ..på den ene eller den anden måde.. ..åh, du skulle prøve at stå ovre i de lokaler en hel dag, larmen er så høj, at man ikke kan tale sammen, og hele maskineriet syder og hvæser og koger og blæser, og det er alt sammen pibende jern og kalkede mursten, sikke dog et miljø! Gamle lokaler fra 1930.. ..og der hvor olietønderne står lagret!.. ..Du godeste!.. ..aldrig har jeg set noget mere uhyggeligt.. ..sorte olietønder i tre lag i et skummelt træ-skur.. ..med spredte, søvnige lamper i loftet, det er ligesom Mønsted kalkgruber, det skulle du virkelig komme over at se!”

Kineseren skal lige til at svare, men ser i det samme, at Røgbakkesen kommer farende hen imod dem, og den unge mand prøver automatisk på at se arbejds-ivrig ud i ansigtet.

”Benny! Jacobsen! ..Kan nogen af jer tage overarbejde i aften?.. ..kun en times tid.. ..der er lige kommet en lastbil, som skal have 100 tønder!”

Kineseren melder sig uden betænkning. Han var der nemlig ikke sidste mandag, så han har brug for pengene..

”Nå, godt, så gå bare ned til Svend..”

Studenten ser på uret. Formanden går tilbage i retning mod glasburet. Kineseren griber sine handsker og forsvinder ned ad trappen til etagen underneden. Arbejdsstemning.

Arbejdsstemning. Der står 3 andre arbejdere på perronen, da Kineseren ankommer. Han vender sig om og ser de 100 tønder ligge parat hen langs væggen. Nogle af de andre ser sure ud, nogle ser ud, som om de skal skynde sig. En drønen rundt om hjørnet deroppe betyder, at lastvognen er ved at manøvrere sig om til deres perron. Formandens stemme høres inde fra lageret. 3 sæt fødder bevæger sig på jernfliserne. Han brokker sig over, at nogen af arbejderne ikke gider at arbejde over. Han siger:

”Nå, men så kan dem, der vil, blive her.. ..og de andre kan tage hjem, Færdig med det..”

Lastbilen kommer buldrende nedad brostenene som en stor, vred larve, nærmere og nærmere.

Chaufføren ser lidt febrilsk ud, mens han prøver at komme så tæt til rampen som muligt. Kineseren tager langsomt sine arbejdshandsker på.

Lastbilen kommer endelig i stilling, og hvæser arrigt, da chaufføren trækker håndbremsen til. I huj og hast begynder man ind-losningen. Formanden uddeler overflødige ordrer til højre og venstre, og arbejderne farer frem og tilbage. Snart ruller tønderne jævnt ind i lastbilen, hvor chaufføren rød i hovedet og pustende rejser dem op.

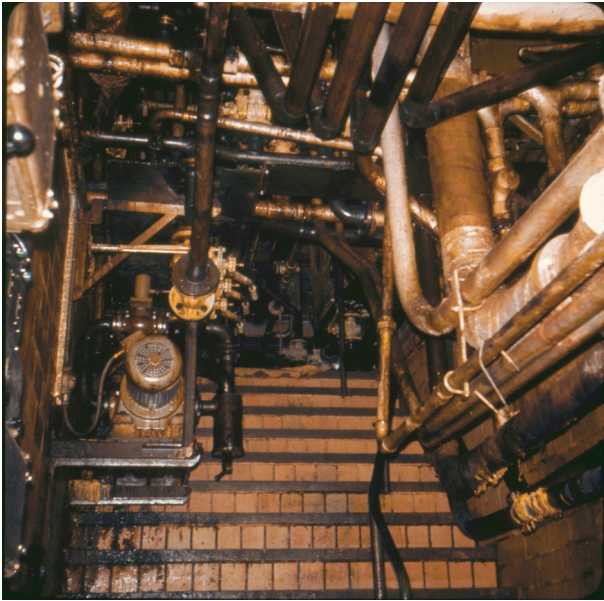
”BENNY!” råber Røgbakkesen ”Gå ind og hjælp ham med at rejse de tønder op, det kan jo ikke blive ved på dén måde!” Kineseren farer ind og tager fat ved en tønde, som de rejser op. Der opstår en mægtig støvsky, fordi vognen er fuld af kalk. Skulle have været fejlet. Formanden nyser. Han råber: ”BENNY! for helvede, kan I da ikke rejse dem lidt mere stille, det støver jo som bare pokker, det er der da for fanden ingen grund til vel?!”

Der kommer endnu en tønde ind, som de kaster sig over. Denne gang rejser de den langsomt, men helt ude ved siden. I sin iver får kineseren næsten hånden i klemme mellem tønden og vognsiden. Han ryster handsken fri og siger ærgerligt: ”ÅRH!” hvormed han hentyder til hele situationen i det hele taget. Det bliver imidlertid for meget for Røgbakkesen, der råber: ”ÅRH! . Gå ud ned dig mand, du kan jo ikke gøre det ordentligt alligevel! Weiss! kom her!”

Kineseren forlader langsomt scenen, opfyldt af harme. Bag sig hører han formanden stå og brokke sig for sig selv: ”Der er sgu også altid noget i vejen med de unge mennesker, åh , hvor er de dog trælse at have med at gøre..”

Den trælse unge mand giver sig i stedet til at rulle tønder frem med et sammenbidt udtryk i ansigtet. Weiss, den gamle gubbe, må ind i kalktågen og rejse 100 olietønder, men kineseren er afskåret fra at hjælpe. Han prøver at bilde sig selv ind, at han da bare kan gå.. ..men han vil ikke give formanden fornøjelsen af at være årsag til det. Og så videre. I øvrigt har han brug for pengene. kort sagt: Han bider det i sig, sådan som alle de andre gennem mange år har bidt adskilligt i sig hver dag.

Kineseren håber, at han engang kan finde en udvej, så han ikke ender som en gammel fabriksmide.. ..og pludselig husker han, fra tiden, da ham var nede på centralen, en virkelig fabriksmide, en 24 karats fabriksmide. Han så ham, da han gik nede i den 45 grader varme kælder første gang.. ..og der:

DYBT!

DYBT!

DYBT!

Nede under den enorme fabrikscentral, begravet under tusind tons beton og stål, i en flimrende hede, der brænder i næsen og får sveden til at styrte ned ad én, står der en lille, sort mand med scooterkasket og maler et tordnende stålrør, der er tykkere end ham selv, hvorigennem damp på 50 atmosfæres tryk hviner, så al tale er umulig!

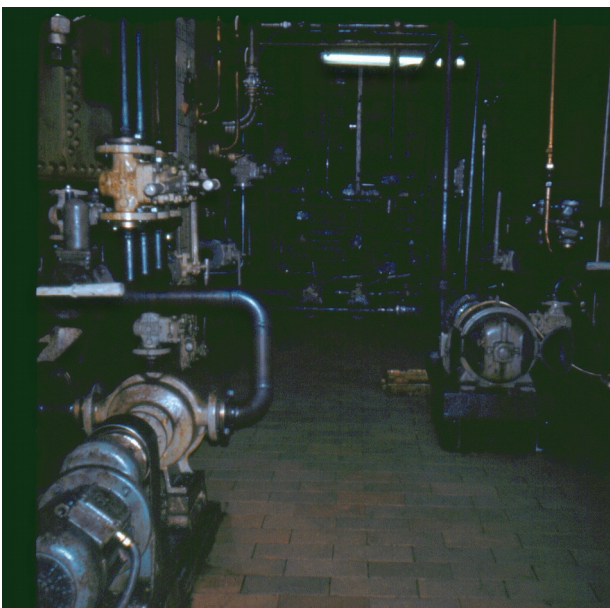
I et dunkelt halvmørke, på det fedtede cementgulv, og omgivet af ukendte jernkonstruktioner, der arbejder hysterisk, så hele rummet synger i umådelige vibrationer, og mærkelige dampe hvæser ud blandt nogle af dem, her! HER!

Fjernt fra ethvert menneskeligt miljø, fjernere end nogensinde fra paradiset, står FABRIKSMIDEN og maler blodrød farve på det kolossale uhyres blodårer!

GÅ HEN TIL HAM!

SKRIG TIL HAM!

Han svarer dig bare: "Nåeh, det værner man sig til..."

LAD DEM BLIVE UDENFOR!

For fanden..

Lad dem vente!

Ja, lad dem vente i tågerne under tårnet! Lad dem forkrøbles under dit dampende kæmpe-køleskab og rådne under dine gamle skydeskår.

Lad dem kaste blikket fortvivlet op mod himmelen for at hente hjælp, og kun se det grå betonmonument over kamufleret slaveri (kontorbygningen). Lad dem lide hinandens nådesløse krig, thi de lider uden for overklassens domæner. Lad dem kravle i mugne kældre, og pukle i overophedede fabrikshaller, lad dem stønne efter et ophold mellem deres egne kvalmende sjofelheder, myrd dem med stinkende vittigheder, og brænd dem op med indeklemt had, for de hader uden konsekvenser for magthaverne. Fyld dem op med fraser, indtil sjælen bliver presset ud af dem som en ufuldendt maddike..

Du har venner og sammensvorne blandt medie-moguler, som taler og skriver ligesom jeg, men steder hvor det bliver hørt og læst, og de taler og skriver noget andet.

Radio, TV, aviser og blade.

Byg et bjerg af blod, sved og tårer. Du behøver et trofæ?...stjæl deres seksualitet, og omform den til "Ugens RAPPORT". Befæst dine skorstene med en mur af afhuggede tissemand!

OG NYD DET!

Sæt ind på alle fronter! Dræb også friheden i fritiden! Sørg for at de alle:

"SNIGER SIG LØRDAG AFTEN GENNEM DEN GRØNNE NEON-NAT BEFÆNGT MED DELIRIUM OG ALKOHOLISK VANVID, I HÅBET OM AT GLEMME ALT DET, DE BURDE HUSKE!"

Lad dem vente,

Lad dem vente...

Automatisk popmusik og tegneserier og Otto Leisners gyldne TV-pil! Andemad i dine øjne! ORDGIFT i dine ører!

Til højre og til venstre for dig arbejder MYRDEMASKINEN dag og nat. Utrætteligt og uophørligt, venlig og mild glaserer den din hjerne og drukner dig i flødeskum! MYRDEMASKINEN tilfredsstiller din blodtørst i Ekstra Blade på det uhyrlige løgnens træ..

MYRDEMASKINEN ELSKER SIN NATMAD!

Blodig blad-orgasme og hakkeorden og top ti og Coca Cola og fraser fremmer din hjernedød! MEN MYRDEMASKINEN MYRDER OGSÅ SINE OPFINDERE! Den store orgasme-død er i fuld gang!...har du tænkt på, hvad de har gjort ved ordene?...har du HØRT dem ødelægge dit sprog...har du forstået, at de har forvandlet kommunikations-processen til en øvelse i at fornærme?...Til et frase-system af gensidig nedværdigelse?

DU ER EN UMÆLENDE ORM!

Det har de gjort ved dig, og nu er de selv faldet i rævesaksen, hvor de sidder og smiler grusomt ved synet af deres eget blod. Det er en synd! DET ER EN SYND! ..Men vent;

Vent til du bliver træt..

Vent til du bliver træt af at vente...

Husk for eksempel GUDSKELOV!

Det betød: GUD SKE LOV! ..Guds vilje ske..

Nu har myrdemaskinen slået betydningen ihjel!

NU ER DET BARE EN LYD!

En lyd uden anden mening end: "...suk.."

Ordet er blevet et udtryk for resigneret lettelse. - Næsten kun en lyd, en svingning i luften, et vindpust.. eller hvad med SATANS!

En ed uden værdi, en lyd fra en glemt verden, hvor man mente de ord man sagde, hvor de havde en betydning. I stedet for har de givet dig KØBEORD!

Fordi de vil have dig til at købe, så du må arbejde for at kunne det.

Så myrdemaskinen kan skifte til næste gear!

KØBEORD kan du finde i enhver annonce, i enhver avisartikel, og nu også i det daglig sprog..

Myrdemaskinen vil gøre dig

SKØN,

CAMP,

SORGLØS,

UMORSOM,

FYLDT MED ØLSTØJ,

BLØD SOM NI KILLINGER..

Den vil gøre dig til

ET FANTASTISK GODT LIV,

EN ARVEHAJ,

ET MODEMENNESKE!

Den vil give dig:

FØDSELSDAG I PLAAAASTIC,

SUPERSMART UNGHED,

UMÅDELIG INTERESSANT TOMHED,

GODE PAPTILBUD,

ET LYDTABET AF MUSIKFORFALSKNING,

EN NEGL PÅ HVER FINGER!

Den vil fortælle dig

HVORDAN BACON SKAL SE UD.

OG DU FÅR DET AT SE.

FRA BEGGE SIDER,

SÅ DU KAN KONTROLLERE,

OM FORHOLDET MELLEM FEDT OG KØD ER DET RIGTIGE!

Men det er lavet af plastik, fedt og nervegift.

Hvad forholdet mellem mennesker angår, skal myrdemaskinen også hurtigt få dig indrullet i den almindelige tanke-forfalskning og udåds-akkommulering mod nul, hvis det ikke allerede ER sket!

Åh, lad dem blive udenfor!

Lad dem vente!

Lad dem krympe i uvidenhedens dunkle nat;

LUK DEM IKKE IND!

Det ville være det samme som at begynde at leve,

OG DET KAN VI JO IKKE HA', VEL?

Før dem ikke tilbage til det ÆGTE, lær dem ikke at afføre sig fordomme, som var det arbejdstøjet, hvorpå der med rød skrift står STANDARD!

Gift dem ikke med virkeligheden, lad dem ikke SE

som om de så alting for første gang.

Hold gang i ord-inflationen, indtil de kun udstøder lyde og ikke kan huske HVORFOR!

Lær dem aldrig at

DIGTE MED HÅNDEN - DIREKTE IND I VIRKELIGHEDEN

på samme måde som digtere

DIGTER MED ÅNDEN - DIREKTE IND I OVERVIRKELIGHEDEN!

Lær dem aldrig det!

Det holder "Den Frygtelige Fabrikshandske" i skak..
Den frygtelige handske, der griber ud efter din strube..
Den frygtelige handske, som kommer til dig i din søvn og kvæler dig i mareridt..
Arbejder! - Det er jo et ÅDSEL som æder dig!
Et skrigende fabriks-ådsel og et snigende pop- Pepsi- plastic- tegneserie- ord-mord!
Nej, "kære" fjende:
Lad dem vente.
Lad dem vente til de er trætte..
Lad dem vente til de er trætte af at vente.
SÅ ER DET NEMLIG FORSENT!
ER DET NEMLIG FORSENT!
DET NEMLIG FORSENT!
NEMLIG FORSENT!
FORSENT!
heh he he heh
gnæg gnæg

Myrdemaskinen er kun fornuftig.. ..dersom selve fornuften er vanvittig..

Jeg kunne ikke være nogen steder uden at forsøge at diskutere verdens-situationen med henblik på at forbedre vores fremtidige menneskelige vilkår, og desuden vores *øjeblikkelige* arbejdsvilkår.
Jeg fulgte det råd, jeg havde fået af Verner fra min udstationering på Svalegangen:
Gør hvad du kan, dør hvor du er!
Hvis man aldrig kommer længere end til at sige: "Hmm.." - kommer man aldrig længere end til at gabe.
SÅhvt jeg visker sagde han også:
Du kan aldrig overvinde nogen i *deres eget* trip.
Du kan kun overgå alle i *dit* eget trip.
Mit trip var at gøre verden til et bedre sted at leve i.

Indsæt beretning om overenskomstforhandlinger

Weiss var en af de rigtig gamle oliemider, som havde været på Oliefabrikken siden stenalderen, og han brokkede sig ofte over den uduelige ungdom, og jeg fik en tydelig fornemmelse af, at han ligefrem savnede trediverne, han henviste ofte til dem og ønskede, at sådan nogen som mig skulle have prøvet at gennemleve dem, så jeg kunne lære det.

Følgende tegning af Weiss og mig der diskuterer livsstil, lavede jeg fordi han på et tidspunkt påstod at jeg ikke kunne tegne. Jeg havde fortalt ham hvad jeg lavede i min fritid. Jeg tog den med og viste ham den, og han blev forbløffet (på en ærgerlig måde). Hvorfor han automatisk var gået ud fra, at jeg ikke kunne, begreb jeg ikke. Teksten (samtalen), som er skrevet på min rejseskrivemaskine, begynder med et citat fra Frank Zappa: "Do your job and do it right, TV tonight" fra en sang fra Lp'en "Absolutely free!". De efterfølgende bemærkninger er en essens af indholdet i flere andre diskussioner. F.eks. er sætningen "for det falder overhovedet ikke i jord" naturligvis ikke et direkte citat, men *min* kamuflerede kommentar. Jeg lavede det med gennemslag (carbon copy) og gav ham en kopi. Tegningen er efterfølgende delvist blevet ædt af mine marsvin på Skovvangsvej.

GØR DIT JOB, OG GØR DET GODT,
TV I AFTEN!

ARBEJD FOR AT LEVE, IKKE
OMVENDT!

DIN LANGHÅREDE, LUSEBEFÆNGTE
KOMMUNIST-NARCOMAN-HIPPIE-
STUDENT-SOCIALHJÆLPSNYDER &
DOVNE SVIN!

MANGE TAK FOR VENLIGHEDEN.

DU SKULLE HÆNGES OP I
TISSEMANDEN OG SKYDES I EN BAGGÅRD
OG DEPORTERES TIL GRØNLAND
OG INDLÆGGES TIL TVANGSARBEJDE!

FRIHED OG TOLERANCE, FORSTÅELSE &
SOLIDARITET.

ALDRIG HAR JEG SET ET SÅ
RÆDSELSVÆKKENDE SYN!

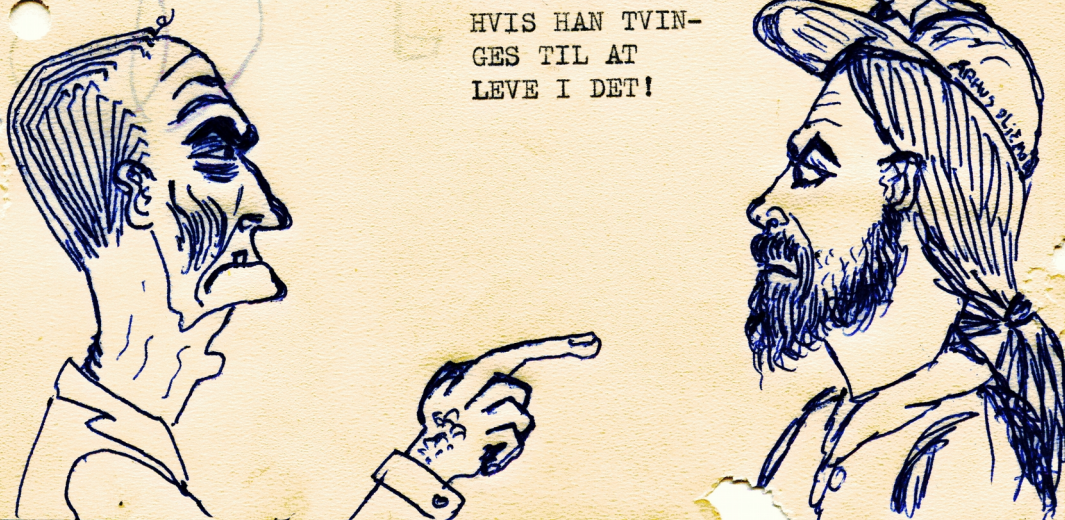
DU ER OGSÅ EN PÆN MAND.

DU KAN IKKE FORTÆLLE MIG NOGET,
SOM FALDER I DÅRLIG JORD HOS MIG,
FOR DET FALDER OVERHOVEDET IKKE
I JORD!

DU FORTÆLLER TIL GENGÆLD MIG
NOGET, HVA? ..HØJT, HVA?

DU ER SKRUPTOSSET, MAND!

EN BERØMT PSYCIATER SIGER, AT DET-
TE SAMFUND ER SÅ FRYGTELT,
AT ENHVER NORMAL AUTOMATISK VIL
BLIVE SINDSSYG,
HVIS HAN TVIN-
GES TIL AT
LEVE I DET!

Psykologen R.D.Laing var den berømte forfatter, jeg henviser til på tegningen. ("Oplevelsens politik og paradis-fuglen") hed Bogen.

I DINE KOLDE FISKEØJNES UDHULENDE DYB!

DETTE:

EN ANKLAGE MOD ET MODMENNESKE!

(et digt om en arbejdskammerat, som jeg dog ikke har vist det til..)

I dine kolde fiskeøjnes udhulende dyb
hvad?

I dit sammensunkne, furede ansigts ørken
hvad?

I den sorte flade slimede skov dit hår
Hvad?

Hvilken vind blæser gennem dit udtørrede kranium?

Hvilken brise rører op i heden i din sjæls ørken?

Hvad?

gemmer der sig bag dit ansigts bjerglandskab?

Er der buldrende vulkaner begravet under et kilometertykt
hav af sort beg?

Eller ER din ørken kun befolket af uddøde ruiner,
skeletter af fortids levninger?

Spiller der nogen forbudt musik i den forladte by?

Står der stadig en vindharpe med få strenge på et tag?

eller er det bare et gammelt barber-skilt,

som hænger og knirker og piber i den ensomme gade?

I dag for nordenvinden, i morgen fra syd

Hvad?

Jeg fatter ikke,

at nogen kan være så utrolig fantasiløs,

som du er,

jeg begriber det ikke.

At nogen kan være så indædt negativ og gold,

det vægrer jeg mig ved at tro..

At nogen kan være så ligeglad, snu og mistænksom, at ord ikke rækker..

At du således ser dit livs indhold i VANENS MAGT..

NEJ!

Det er udover min forstand.

Men jeg kan mærke dit golde & kolde HAD!

ÅH DIN GAMLE FORSTOKKEDE IDIOT!

DIN SLAGS HINDRER MENNESKER I AT LEVE!

Ønsketænkning:

Den dag de fremstiller en elastisk diamant
blir' alt det levende som forsvandt..

Den dag de fremstiller en myres følehorn,
perfekt som originalen til hvert enkelt korn;

da synker alverdens fabrikker I grus,

og de frigivne slaver jubler i et brus!

Alternativ tænkning:

Jeg befinder mig altså på den her fabrik, og jeg er i færd med at rulle en 230 kg ståltønde fuld af olie ud på en perron, hvorfra den skal rulles over i en lastbil, og jeg har blikket hæftet på den rullende tønde og mine hænder, der får den til at rulle, og pludselig begynder der at ske noget mærkeligt: Den ruller langsommere.. ..og.. ..den ruller alligevel ikke langsommere..

Min sjæl sprækker og deler sig som en isbræ, der føder et isbjerg, men isbjerget er så stort, at dets betydning er ligeså stor som gletsjerens, som dette isbjerg oprindelig bestod af.

Isbjerget er, at tønden ruller langsommere, og bræen er, at tønden alligevel ruller med samme hastighed, og oven over alt dette, ud fra de to halvdele af min sjæls øjeblikkelighed, stiger en essens af dem begge, en tredje OVERBEVIDSTHED, i hvilken tønden uden kval ruller med to forskellige variable hastigheder samtidigt, og her samordnes mine oplevelser til en treenig oplevelse..

Jeg ser tønden, den er utrolig at se på, det er som om der er tre tønder med forskellige egenskaber samlet i den tønde, som jeg ruller hen af perronen. Virkeligheden fejler ingenting. Den er bare blevet mindst tredobbelt så stor, og.. ..det går langsomt op for mig.. ..indeholder disse tre verdener kombinations-muligheder hver især GANGET med hinanden, altså er min virkelighed nu i tidsmæssig henseende pludselig virkelig i 3. potens!

Jeg koncentrerer mig nu om den specifikke tønde, der brød hastigheds-muren i langsommere retning, og 2 dele af min opmærksomheds treenighed varetager automatisk alle 3 på en gang imens; eller for at sige det på en anden måde: Jeg BESKRIVER netop nu kun en tredjedel af hele tønde-virkeligheden, nemlig den tids-mæssigt gennembrudte tønde, og jeg dykker ned i beskrivelsen ind i min sideordnede oplevelse af denne tønde.

HER:

Jeg ruller denne tønde, jeg er ved at dreje den mod venstre, men det tager stadig længere og længere tid accelererende med kvadratet på hastighedsafstanden. Det vil sige: tønden ruller hurtigere og hurtigere langsommere og langsommere, indtil processen bremser, åbenbart styret af kontrolrummet i frontal-lapperne. Jeg betragter tønden i næsten fastfrossen tilstand, den bevæger sig næsten ikke, og det betyder, at jeg får enorm lang tid til at studere den i.. ..men i begyndelsen distraheres jeg af den kendsgerning, at min opmærksomhed er langt hurtigere end mit blik. Hvis jeg flytter øjnene i deres huler lidt opad for at se, om jeg ruller tønden ud over kanten af perronen, tager det så lang tid, at jeg allerede har gjort mig adskillige forestillinger om, hvordan det vil føles, og hvordan det ville se ud, og om hvad der derefter vil ske, om hvad jeg vil sige som undskyldning, og desuden om emner, som overhovedet ikke kommer situationen ved, så det opgiver jeg at begynde på at beskrive, tror jeg, men så mærker jeg, at det er netop det, som bevægelsen i mine øjenmuskler vil vise sig at have som resultat. Overbevidstheden har åbenbart netop grebet resolut ind.

Nå, men efterhånden som tiden går, og mit blik langsomt flytter sig op over tøndens kant, begynder jeg at få en fornemmelse af at være enormt stor, at jeg ikke er 176 cm høj, men 176 Meter!

Det skyldes, at mine erfaringer med ting der bevæger sig langsomt, har vist mig, at det som regel er *enorme* ting. Hvis et sandslot styrter sammen, sker det hurtigt, men hvis et rigtigt slot knasende og buldrende synker sammen, går der lidt af en lille evighed inden det øverste spir har ramt jorden.

OG således får jeg følelsen af at være *enormt* høj, og tønden vokser og bliver en gigantisk rullende kæmpe, fuld af detaljer på overfladen, som et gråt Venus-landskab. Jeg føler, at jeg er ved at kvæles i utålmodighed, det hele går alt for langsomt. Jeg er ved at kende tøndens overflade bedre end krogene i min barndoms gade, men så træder overbevidstheden igen til, og jeg befinder mig atter i treenigheden, befriet og lettet, for nu kan jeg også opleve tønden normalt samtidig, og mit

blik er hurtigt og orienterer mig, så jeg kan dreje tøndens rigtigt, og dermed forhindre den i at ryge ud over kanten til afgrunden.

Kort efter er tøndens på plads i lastbilen, og jeg er blevet klar over at det ikke er særlig smart at drikke hash-te fra termokanden i frokost-pausen.

1974

Mine forslag til forslagskassen og konsekvenserne af det

En dag lagde jeg mærke til, at der hang en forslagskasse ved kantinens indgang, og jeg spurgte en af de andre, om den nogensinde blev brugt, og han svarede med en hånlige latter, at der engang var en, der havde sendt et forslag ind om at sætte en bænk op, hvor man skulle krydse vejen for at komme fra den ene afdeling til den anden, og at han havde fået 200 kr. som belønning for det.

”AHaa!” tænkte jeg opstemt og øjnede håb forude. Her var der måske muligheder for forbedringer af hverdagens trummerum. Den næste uges tid grublede jeg over hvad der kunne gøres, og barslede så med nogle A4-ark med tekst og tegninger:

Pjosk, der ellers var en venlig mand, skiftede fuldstændig personlighed overfor mig. Han påstod pludselig, at jeg havde STJÅLET HANS forslag, og sendt dem ind til forslagskassen før han fik det gjort, og at jeg derfor uberettiget havde fået pengene fra forslagskassen, og han blev meget aggressiv og ubehagelig. Jeg spurgte ham så foran de andre arbejdere, hvad forslagene gik ud på.. Det kunne han i sagens natur ikke forklare, for han havde jo ikke set dem. Jeg blev dybt chokeret over at han kunne finde på at komme med sådan en løgnagtig bagtalelse. Jeg kunne bare ikke forstå hvad der foregik i hovedet på ham. Men jeg blev senere enig med mig selv om at det var en slags uigennem-tænkt perfid misundelse. Han havde jo arbejdet i 20 år på det sted og aldrig fået nogen ideer, og så kommer sådan en langhåret original og vil lave alting om, og får oven i købet foræret penge for det. Det har han nok oplevet som TRÆLS.

Fordi der var så meget ballade, blev jeg overflyttet en uges tid til andet arbejde med afvaskning af togvogne med kæmpe olie-tanke af aluminium. Det foregik sammen med tillidsmanden, som jeg naturligvis også diskuterede med og fortalte om mine forsøg på at forbedre arbejdsmiljøet. Han sagde, at det eneste han kunne gøre var at sørge for at få opsat et par øre-vat-automater, samt få repareret det bræt, der var i stykker på fade-rulle-banen (broen).

Ellers snakkede vi om generations-kløften, og han sagde at dengang han selv var teenager syntes han også at de voksne var åndssvage, men efterhånden som han blev ældre, begyndte han at indse, at hans far i virkeligheden hele tiden havde været en klog mand. Kort sagt var hans råd:

Tålmodighed, unge mand!

Han fik det faktisk gennemført et par uger senere.

I begyndelsen var der ikke andre end mig, der benyttede ørevat-automaten, men som dagene gik, var der alligevel en og anden, der beskyttede hørelsen når der ikke var andre, der lagde mærke til det.

Jeg følte, at den indsats jeg havde gjort ikke battede noget.

Udsigtsløse arbejdsvilkår.

Hvad vil du med dit liv?

En morgen mødte jeg på arbejde, og som så ofte kom jeg for sent. En time tror jeg. ”Røgbakkesen” var på vej ud af døren til mester-buret, og jeg var på vej op ad trappen til perronen. Jeg sukkede og sagde: ”Det her kan ikke blive ved med at gå. Jeg er nødt til at sige op!

Han så faktisk lettet ud, og sagde: ”Normalt skal der jo være en opsigelses-frist, men vi lader det gå for denne gang”.

Jeg vendte om og gik ned ad trappen igen. Befriet.

Men hvor længe?